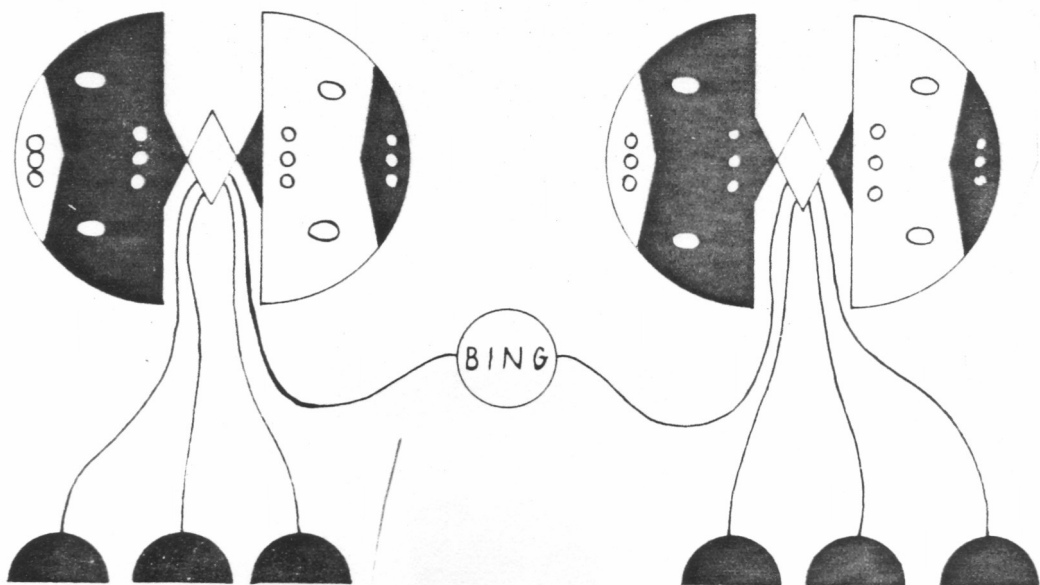

6/1983

VF

KROUŽEK PŘÁTEL SCI-FI, ZÁHAD

V roce 1951 jsme se s přáteli poprvé zamysleli nad tím, že by bylo pěkné pořádat různé zajímavé akce i pro ostatní, a protože fantazie člověka je něco, čeho si všichni moc vážíme, vznikl SF club BING. Na úplném začátku všeho stála Eva Kebrlová a Pavel Nechánský. Pak jejich kamarádi – jazzový bubeník Petr Hercog z Brna, Radim Červenák z Karlových Varů – chlap pro všechno a Milan Martan, vášnivý jezdec koní z Rokycanska. Dosavadní vedení bylo v Ostrově nad Ohří, ale od 15.11.1983 se přestěhuje, a tak nám pište od listopadu již na novou adresu, což je: SF club BING, pis Pavel Nechánský, chata u Jezu č.531, Sedlec, pošta Starý Plzenec, okres Plzeň-Jih. Trochu dlouhé, ale přesné. Jinak chci říct, že osazenstvo našeho klubu je z celého Československa (nejdál od Západočeského kraje je Míra Bubniak od Liptovského Mikuláše) a budeme přijímat členy i ze zahraničí. O naši uplynulé činnosti napíšeme někdy jindy, a charakteristiku našeho klubu už dávno jistě máte, a tak o tom, co zrovna teď děláme a co chystáme. Na dalších stránkách tohoto fanzinu jsou otištěny výsledky soutěže HT – HOROR TREZOR, kterou jsme v březnu vyhlásili (témata druhého ročníku HT budou pod krycím názvem DRSNÁ BUNDA ohlášeny v únoru 84). Skončila také anketa BOHEMIA BERMUDS, která letos (jakožto I.ročník) nebyla časově omezena. Příští ročník (a doufáme, že se zapojí již všechny SFK!) se bude vztahovat jen na produkci z uplynulých dvou let, což znamená, že například vydaná sci-fi kniha bude moci cenu získat jen dvakrát za sebou. V II.ročníku bude pamatováno taktéž na cenu pro nejlepší časopis, věnující se sci-fi. Předání cen vítězům literární soutěže HOROR TREZOR a nejlepším čl. vyhodnoceným ankety BOHEMIA BERMUDS proběhne veřejně dne 13.11.1983 v planetáriu v Praze. Po předání cen bude beseda s vyhodnocenými, autogramiáda a přátelské posezení. Všechny Vás srdečně zveme, někteří z Vás budou mít možnost se poprvé setkat s těmito oblíbenými "profíky". Ostatním zahraničním vyhodnoceným budou ceny buď zaslány, nebo předány na EURCCONU 8 v Jugoslávii (pokud tam budou přítomni). Chceme poděkovat redakci této přílohy, že nám věnovala prostor na pěti stránkách plus titulní, jelikož svůj fanzin nemáme. Ostatním, kteří se (nejen) o sci-fi zajímáte, bychom chtěli vzkázat, že jestli máte nějaký tajný plán nebo sen, který i Vám se zdá být bláznivý a neuskutečnitelný, jistě nám o něm napište! Nemáme rádi dřepění na místě a kritiku jen toho, co udělal druhý, milujeme dobrodružství, zážitky a volnost myšlení. Máme plno co nejkonkrétnějších akcí, které provádíme v partě (a věřte, že se na ně sjedeme odevšad) n je jen na Vás, jestli také občas chcete přijít nebo přijet. Napište, nebo nás pozvěte, ať o sobě víme. Naše příští akce je

PROSPEKTSALOON 83 – výstava, jež má ztvárnit dilema mezi přírodou a technikou. Chystáme divadelní ztvárnění povídky J. Veise "Škeble" (vyšla v knize Pandořina skříňka). Zatím nejaktuálnější úkol, který jsme si předsevzali, je uskutečnit setkání vybraných mladých umělců – malířů, muzikantů, spisovatelů atd. – z Čech, a prodiskutovat mezi sebou současný směr vývoje umění ve světě a u nás, bolesti a přání v jednotlivých odvětvích, vzájemné ovlivnění dnešními uměleckými proudy, výhledové plány a pracovní tvůrčí podmínky, které k nim máme. Ještě výzva – hledáme šíleně zaníceného fotoamatéra, se zkušenostmi s mikrografií (objekt 2mm zvětšit na 3,5cm), s vlastním nádobíčkem a velkou chutí do experimentu. Zájemci pište do listopadu na starou adresu: SF BING, Zápotockého 1176/28, Ostrov nad Ohří, PSČ 363 01. To je vše. Tak jo ha életářp.

Vítězi se stávají:

- téma I. (volné) – Pavel Kosatík: "Případ zvláštního šílenství"
- téma II. (třetí světová válka) – neudělené
- téma III. (kontakt) – Milan Verner: "Průzkum"

PŘÍPAD ZVLÁŠTNÍHO ŠÍLENSTVÍ

Pavel Kosatík

"Hle, to případ stoprocentní paranoie! Ztělesnění utkvělé myšlenky a typický případ fiktivních představ! Dívejte se dobře, dámy a pánové, a pozorujte obraz!"

Na monitoru před každým studentem se objevuje obraz mužského obličejce. Jak se obrazovka jasní, obrysy tváře se zvýrazňují a přecházejí do tragické grimasy. V záhybech obličejce se rozpoutá bouře: vrásky na čele se ženou v nepravidelných vlnách, tahy přísných tváří se prohlubují, jak se ústa rozevírají k prasknutí, oči – vypoulené, takže málem vypadávají zpod víček – jsou obráceny v sloup a chvílemi se zachvívají.

Profesor spokojeně pozoruje tváře svých žáků. Jsou to ještě zajíci, všichni do jednoho pitomci, myslí si a s jakýmsi uklidněním obrací pozornost zpět k filmu.

Obraz 2: muž se silně potí a zatíná zuby. Pot mu stéká po tvářích, které se lesknou jako zrcadlo. Obraz je tak živý, že někteří diváci mimoděk napodobují sledované grimasy. Muž na obrazovce se neklidně rozhlíží kolem sebe. Kamera najíždí a zabírá nyní celou postavu: muž nervózně pobíhá po místnosti, pečlivě zavírá okno, nahlíží do klíčové dírky. Po chvíli usedá do nejtmavšího kouta místnosti, kolena tiskne k bradě a chvěje se po celém těle.

Profesor se ironicky usměje: jenom tahle husička vypadá zajímavě. Vytrvale do mých přednášek nenosí podprsenku a sedává pokaždé v první řadě. Byla by s ní určitě řeč. Když něco vysvětluji, pozorně mě poslouchá a neodtrhne oči. Určitě by se s ní dalo mluvit. Má to v pohledu. Znovu očima zálibně přelétl tu vynikající kostru a musel opětně velebit Velikého Projektanta.

Obraz 3: dokument naprosté apatie. Sledovaný muž sedí strnule, bez hnutí, nereaguje na změny intenzity osvětlení ani na zvukové podněty. Detailní záběr na obličej: oční zorničky jsou nehybné, jakoby zasklené a zapadlé hluboko pod obočím.

Ozývá se bzučák a seminář končí. Profesor ještě cosi se smíchem volá na studenty, ale učebna se už rychle prázdní. Rychle vstává a spěchá za obtaženými džinsy, na jméno ne a ne si vzpomenout, ruce zpocené nedočkavostí.

Technik zatím vyjímá z přístroje kazetu s filmem a zakládá novou pro další hodinu. Promítnutý film uloží do krabice a vrátí do archivu.

Film, ve kterém hraje Karel Novotný, se promítá vždy jednou za rok, když se na lékařské fakultě probírá paranoia.

"Už jsou tu zase! Klepou mi na rameno, jejich paže mě objímají, nedokážu se tomu ubránit, kopou mě do břicha – PADÁM!, škrtí mě, proboha, do úst mi cpou špinavý kapesník – NE!!!"

Sanitka se řítí přeplněnými ulicemi v dusném letním odpoledni, dlažba je zalita olejem z aut a v jedné ulici kdesi uprostřed činžovní čtvrti také lidskou krví

"Pacient vyskočil z okna ve stavu úplné nepřičetnosti. Z jeho záznamů čteme, že již delší dobu se léčí z depresivních stavů. Trpí představou, že je pronásledován neznámými muži ve žlutých pláštích, kteří usilují o jeho život. Záchvaty se opakují zhruba v dvouměsíčních intervalech a trvají dva až tři dny, během nichž pacient ztrácí schopnost ovládat své jednání."

Zvuk monotónního hlasu se mísí s klapotem psacího stroje a zvolna se vytrácí do úplného ticha.

"Poprvé jsem dostal záchvat před šesti roky. Pamatuji se, jak se ve mně stupňoval strach, strach z pronásledování – v noci se mi opakovaly tytéž sny, ve kterých mě pronásledovali lidé ve žlutých kabátech. Sen zpravidla končil

tím, že mě dostihli, a v tom okamžiku jsem se vždycky probudil. Dneska vím, že je to všechno hloupost ..."

"Vybočení z duševního normálu má zřejmě mimo jiná příčinu v dědičnosti, protože pacientova matka trpěla obdobnými potížemi, ze kterých se však podle lékařských zpráv úspěšně léčila."

"Musel jsem pochopitelně odejít z práce, protože v tomhle stavu jsem nemohl řídit autobus. Šel jsem k lopatě, ale i to bylo jenom dočasně. Po prvním dvouměsíčním léčení mi připadalo, že jsem v pořádku ..."

"Pacientův stav jeví značnou proměnlivost. Během ústavní péče se jeho zdraví vždy zlepší, díky jeho svědomité spolupráci. Zvláštní je, že toto zlepšení má vždy pouze dočasný ráz. Po uplynutí tří až čtyř měsíců od propuštění z léčení se choroba vrací znovu."

Obraz 4: muž leží na sterilním lůžku, potaženém igelitem. Jeho spící obličej je napjatý. Náhle se jeho tělo prohne ve svíjivé křeči a ruce vylétnou vzhůru. Okamžitě stojí na nohou a rozpačitě si otírá pot z čela. Nervózně se usmívá a uléhá zpět na lůžko.

"Byl to stále týž obraz, s malými obměnami. Postavy ve žlutých pláštích. Podrobněji si pamatuji každý detail, i značku auta, kterým mě pronásledovali. Teď mi to všechno připadá jasné, uznávám, že jsem nemocný a udělám všechno, co budete chtít, co by mi nějak pomohlo. Ale když záchvat začíná, tohle si nikdy neuvědomím a jednám jako šílený."

"Pacient se podrobil opakované intenzivní léčbě v našem ústavu. Byla zaznamenávána pozvolná zlepšení jeho stavu."

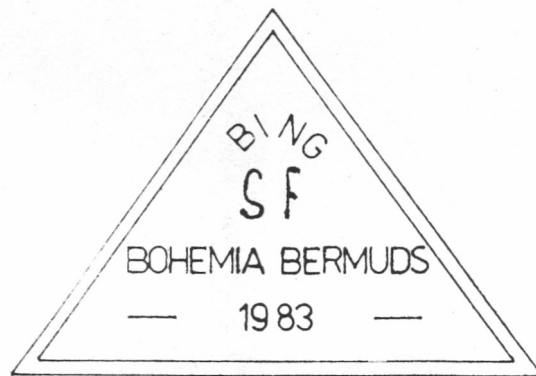
"Vy nemůžete vědět, co je to za pocit, když ty strašné tváře jen uvidíte. Řeknete "blázen" a jste se mnou hotoví – jsem pro vás chudák, to je všechno. Přál bych vám prožít si to peklo jen jednou, jedinkrát ... Prožít si ten okamžik, kdy cítíte, že přichází nový záchvat a vy mu nedokážete zabránit."

"Individuální terapií byl pacient přece jen vyléčen. Po nějaké době se úspěšně zařadil do normálního pracovního života. Dnes pracuje jako údržbář a ve své práci i v životě je spokojený."

Zde film končil. Technik položil kazetu s filmem do označené přihrádky, pohledem překontroloval plný regál a zhasl světlo ve skladišti. Police se ponořily do tmy a naprostého ticha, kterým se zvolna snášel neviditelný, všudypřítomný prach.

A v té tmě jako by se odvíjelo dokončení příběhu jednoho muže, zaznamenaného na jednom z mnoha instruktážních filmů v kazetách. Neboť na něm nebylo natočeno všechno, ani zdaleka ne. Chyběl tam konec: Karel Novotný v té době už dávno nebyl úspěšným údržbářem, protože již nebyl na světě.

Ve tmě se dále mohl odvíjet příběh muže, který se úspěšně vyléčil z těžké duševní nemoci a který se dokázal vrátit zpět do života. Muže, který, když tak jednou šel šťastný z práce, spatřil nedaleko u chodníku brzdit povědomé auto, ze kterého se vyklonil usměvavý muž, třímající v ruce kovový předmět. Tuto pistoli se slavnostním výrazem přiložil k spánku šťastného chodce, který v té chvíli stačil vnímat jen několik rozmazaných žlutých skvrn, protože jeho mozek už mezitím stékal po chodníku.

V prvním ročníku ankety byli vyhodnoceni tito kulturní pracovníci žánru SF

1. Zdeněk Volný
  2. Josef Nesvadba - Výprava opačným směrem
  3. Juraj Herz - Upír z Feratu
  4. Ludvík Souček - Tušení stínu a Tušení souvislosti
  5. Kamil Lhoták
  6. Stanislav Lem - Futurologický kongres
  7. Stevens Spielberg - Blízká setkání třetího druhu
  - 8.
  9. Lewis Padget - Chrudošiví jsou Borolové
- a tři zvláštní ceny: Dino Buzzatimu, Karlu Zemanovi a Theodoru Pištěčkovi

DVĚ TVÁŘE CHRONOSE

Michail Puchov

Skutečnost je, jak známo, mnohem složitější, než si ji můžeme představit. Ve vesmíru jsou oblasti, kde mnohé nám známé fyzikální zákony nemají žádnou platnost. Jejich obyvatelé mají podivné, nám nedostupné vlastnosti.

V jedné z těchto oblastí žil dobrý kouzelník, který jedině svoje poslání viděl v tom, že vykoření zlo ve všech jeho podobách. Kouzelník se po celý život potýkal s nespravedlností, konajíc dobro a udělal ho tolik, že žádné zlo v té části vesmíru, kde se narodil, nezůstalo a kouzelník se musel přenést na druhý konec vesmíru, aby mohl pokračovat ve svém spravedlivém díle.

Až se nakonec kouzelník objevil u Země, což je přirozené, neboť v opačném případě bychom o něm nic neslyšeli. Kouzelník nevěděl jak se Země nazývá, pro něho to byla pouze planeta a on se nad ní pohyboval na kruhové dráze, ze které si pozorně prohlížel její povrch a rozumné bytosti, které ji obývají.

Nesmí se zapomínat, že kouzelníci nejsou lidmi. Aby se pohybovali ve vesmíru, nepotřebují kouzelníci létající aparáty ani dýchací přístroje. Napohled kouzelník připomínal člověka, ale pouze na první pohled. Zepředu i zezadu vyhlížel stejně, neboť černý povrch, těsně jej obepínající, byl universální – plnil funkci orgánů zraku, hmatu, sluchu a dalších smyslů, které neznáme. Nehledě na tyto rozdíly kouzelník ihned poznal v lidech rozumné bytosti.

Na planetě, nad kterou kouzelník letěl, zahalené do kosmické temnoty a vracející se ke slunečnímu teplu, se dobro a zlo rozdělilo přibližně na polovinu a to mu slibovalo mnoho práce. Pravda, byla tu jedna okolnost, silně odlišující Zemi od jeho rodného a od jiných světů v oné části vesmíru, odkud kouzelník pocházel. Ale vyznat se ve všech podrobnostech nestačil, protože když prolétal nad jedním obydleným místem, přímo nad náměstím vedle městského parku, jeho pozornost upoutala skupina lidí tisících se u mrtvého člověka.

Kouzelník se zastavil ve výšce 100 km nad místem události. Setkal se se zlem v té nejhorší podobě – vždyť i tam, odkud přiletěl, nebylo většího provinění, než úklad na život rozumné bytosti. Zásah byl nezbytný a kouzelník se začal snášet – nejdříve pomalu, potom stále rychleji. Tam, kam se blížil, bylo časně ráno (tak se mu to zdálo) a purpurové paprsky vycházejícího slunce se dotýkaly vozovky a tváře zabitého.

Lidé dole se rozestupovali, uvolňovali místo okolo mrtvého těla. Jakoby tušili přibližujícího se kouzelníka, přestože se snášel neslyšně. Potom zvedli hlavy, uviděli ho a sledovali jeho let. Zabrzdil u samé země a přistál na asfaltu vedle těla. Nedaleko ležící dutá kovová tyč mu velice ulehčovala úkol. Okolostojící doslova ztuhli.

Kouzelník okamžitě jednal. Ve světech, které zbavil zla, se nejednou setkal s vraždou. Pronesl neslyšně zaklínadlo a kovová tyč, napohled stejná, se změnila v magické žezlo. Ještě jedno zaklínadlo – zatřásla se a sama vyskočila do kouzelníkovy ruky. Potom se tělo, které už nebylo tak docela tělem, vrávoravě zvedlo, otevřelo oči a pohlédlo na kouzelníka s výrazem obrovského úžasu, ale podřizující se magické síle neslyšitelných slov, vyšlo vpřed a kouzelník se dotkl hůlkou jeho hlavy a silně jí trhnul nazpět, osvobozující tak člověka od ovládající ho smrti. Proces uzdravení skončil.

Vzkříšený, který ještě nic nechápal, se díval na svého zachránce se stejným strachem v očích, nyní pouze více inteligentním, a v tom se k němu vrhnul. Kouzelník couvnul, ale výraz úžasu v očích člověka nezmizel a nezdálo se, že se chystá poděkovat svému spasiteli.

Proto kouzelník, stále couvajícím (pokud to tak lze říci, neboť zepředu

vypadal stejně jako zezadu), zrychlil krok a skryl se, svíraje v ruce magické žezlo, v porostu starého parku přiléhajícího k náměstí. Ztratil zaklínáním mnoho sil a musel si oddechnout, aby pokračoval ve svém spravedlivém díle.

Kouzelník odpočíval v parku několik hodin, dokud najednou přece jenom nepochopil, v čem spočívá hlavní odlišnost světa, ve kterém se ocitnul, od jeho vlastního domova. Když to pochopil, upadl do zoufalství, protože tento rozdíl, který uviděl, činil pro něho nemožným konat dobro na Zemi a v celé této části vesmíru.

Zvláštnost, objevená, kouzelníkem, spočívala v tom, že čas ve zdejší části vesmíru plynul proti jeho osobnímu času. Potom jeho šlechetný skutek vypadal zcela jinak v očích obyvatel planety, na které se nalézal. Čas lidí plynul proti času kouzelníka a proto se pro ně příhoda nestala při východu slunce, ale při jeho západu, přesně tak jako ve filmu puštěném naopak.

Podle výpovědí mnoha svědků, procházejících se v ten večer na náměstí, se to stalo tak. Bylo klidné, teplé počasí. Nad stromy městského parku, kam zapadalo slunce, visela purpurová záře. Vtom z parku, svírajíc v dlani kus vodovodní trubky, vyběhl černý člověk, člověku nepodobný. Neměl, například, obličej - jeho hlava vypadala zepředu jako zezadu, byla hladkou koulí bez jakýchkoliv výstupků. Černý člověk vrazil do zástupu procházejících se a zastavil se před jedním z nich. Ten začal ustupovat, neboť černý člověk byl sám o sobě strašný. Ostatní strnuli a nikdo nestačil hnout ani prstem, když černý člověk udeřil vybranou obětí po hlavě vodovodní trubkou a ten, kterého udeřil, zavrával a upadl naznak. Černý člověk odhodil trubku na asfalt a odrazil se nohou od země a vzletěl, načež rychle zmizel na černé obloze, z čehož i odvozovali jeho kosmický původ. K tomu se našli svědci dokazující, že na vlastní oči viděli, jak několik hodin předtím se černý člověk s toutéž trubkou v rukách snesl přímo z nebe do porostu parku, u kterého se vražda udála.

Ve skutečnosti se dobrý kouzelník po uplynutí několika hodin ve všem zorientoval a setrvávajíc v zoufalství nad tím, co se stalo a chápajíc, že v opačném čase Země se jeho šlechetný skutek jeví jako těžký trestný čin a neschopný svými silami cokoliv změnit, opustil Zemi, neboť v potkávajících se prouděch času "dát" znamená "vzít" a všechno dobro, které zde mohl vykonat, by v našich očích bylo zlem a činit zlo, třebaže se jeví jako dobro, neuměl. A kouzelník okamžitě opustil Zemi, držíc divotvorné žezlo s úmyslem vhodit jej do Slunce, aby se tam roztavilo a shořelo a nikdy víc se nemohlo stát zbrání zločince.

A někým sebráný kus vodovodní trubky nyní leží pod sklem v místním krajském muzeu opatřený příslušným vysvětlením.

Vydává Kroužek přátel vědeckofantastického žánru a záhad při CZO SSM.

Vyšlo jako příloha Informačního občasníku CZO SSM k.p. TOS Hostivař.

Sestavili M.Nejedlý, M.Martinková. Uzávěrka čísla 25.10.1983

Neptune. Určeno pro vnitřní potřebu.